

ри и единъ човѣкъ излѣзе и дойде при него. Като видѣ нашето врабче съ бѣлата книжка, която то носеше на шията си, той се наведе за да го улови, но то подхвъркна на ржката му. Човѣка отвърза книжката и ѝ прочете внимателно, като че бѣше писано за него. Той се много нажали, когато разбра що е написано на книжката. На птиченцето той гледаше като на ангелче пратено отъ Бога. Човѣка пусти птиченцето да хвърка прѣдъ него, а той го слѣдваше. Слѣдъ малко той видѣ, че птиченцето се спрѣ при единъ малък прозорецъ и почука съ човката си нѣколко пѣти по стѣклото. Марийка го чуваше отъ вѣтрѣ, но тя бѣше толкова слаба, щото не можеше да се издигне за да му отвори.

Но човѣкътъ, безъ да губи врѣме, влѣзе въ къщата и слѣзе въ избата. Тамъ той намѣри Марийка прострѣна върху едно сиромашко легло и бѣше прѣвзета отъ една люта трѣска. Тосъ-часъ той взе потрѣбнитѣ мѣрки за да спаси бѣдното сираче. Той донесе едно добро легло и топла гозбица, а слѣдъ нѣколко дена тя взе да се поправя.

Врабчето не оставяше възглавницата на своята господарка, когато тя боледуваше; а когато уздравѣ, човѣкътъ ѝ взе у дома си, заедно съ малкото ѝ птиченце. Той ѝ взе за храненица намѣсто дѣтето си, което бѣше изгубилъ. Той ѝ отхрани и възпита като сѣщо свое чадо.

Д. Т.